

hede, der syntes at strømme ud fra Jordens eget, glødende Indre. Rundt om paa Markerne laa Kvæget med Hovederne tungt mod Grønsværet, Svalerne var urolige, og Luften havde en sær, svovlagtig Lugt.

Ved Middagstid kom Frøken Ragnhild langsomt gaaende henimod den Bondegaard, hvor Fru Betty og Emanuel boede. Hun gik i Tanker og mærkede ikke, hvor langt hun var kommen, før en Stemme sagde Goddag tæt ved hende.

Det var Betty. Hun stod derinde paa Gangen bagved Havehækken i en tarvelig, glat, sort Kjole og med sit sorte Morgen-Kniplingsstykke over Haaret. Hendes lille, tynde Skikkelse var besynderlig rank; Armene holdt hun korslagt under Brystet.

„Er det virkelig din Agt at gøre os et Besøg idag?“ sagde hun.

„Ja. Kommer jeg maaske ubelejligt?“

„Det har jeg jo ikke sagt.“

„Men kære — hvorfor spørger du da? Og hvorfor ser du saadan paa mig?“

„Du har ikke været her i to Dage. Hvorfor har du ikke det? . . . Tilstaa det kun! Du har undgaaet os i den senere Tid, Ragnhild. Jeg har godt mærket det. Vil du sige mig, hører du maaske ogsaa med til Komplottet?“

„Kære Betty, lad os dog nu ikke begynde igen idag,“ sagde Ragnhild i træt Tone og gik ind gennem Havelaagen. „Vejret er virkelig ikke dertil. Jeg forsikrer dig, jeg er aldeles ødelagt. Og du synes da ogsaa at være en Del overnervøs . . . Undskyld, at jeg sætter mig.“

Hun tog Plads paa Tremmebænken under Æbletræet. Fru Betty derimod blev staaende. Hun var gusten i Ansigtet, Trækene slappe. Kun Øjnene lyste.

„Vil du sige mig,“ — sagde hun — „er det sandt, at Pastor Petersen er kommen her tilbage?“

„Ja, han kom igaar. Han havde faaet Lyst til at overvære Mødet derinde i Sandinge, og han bliver her blot i disse Dage. Jeg havde forresten ventet at træffe ham her. Han gik i Formiddags ind til Højskolen for at høre et Foredrag, og vi aftalte at mødes her bagefter. Han vilde gøre jer en Visit, sagde han.“